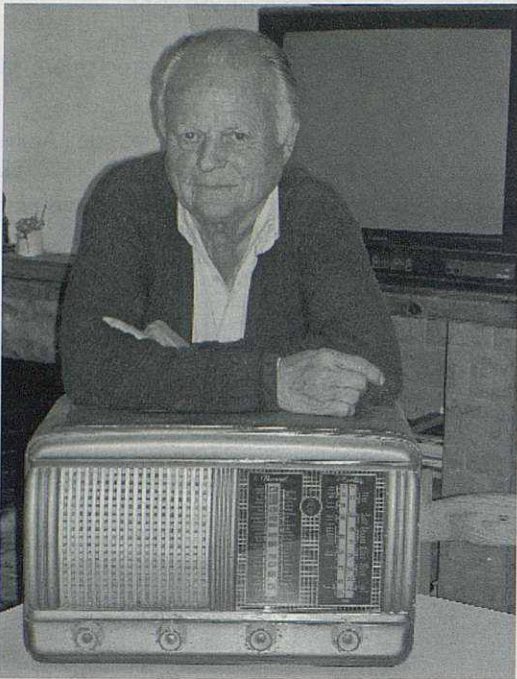

Recordant el Josep Dantí

El Josep Dantí de can Francesc va morir el passat mes de juny, després d'una llarga malaltia, als 85 anys d'edat. Les properes ratlles volen deixar constància de les seves principals activitats. Naturalment són molt limitades, però creiem que suficients per mostrar quantes coses positives pot fer un esperit inquiet que estimi el seu poble.

El Josep va introduir la televisió a Santa Eulàlia, a finals dels anys cinquanta. La sala de can Francesc estava plena de joves i grans que seguien apassionadament els partits entre el Barça, de l'Helenio Herrera, i el Madrid de Di Stefano. Autodidacta, havia après a construir "teles" i ràdios, i de l'afecció en va fer la professió. Per a molts era "el Josep dels televisors".

A Santa Eulàlia, a finals dels cinquanta i principis dels seixanta, amb el Josep Ciurans i el Marcel Galobart organitzaven cercles d'estudi a la rectoria. Eren conferències culturals, molt poc habituals aquell temps, de periodicitat mensual a les quals acudien amb interès els joves, quan havien acabat les feines del camp.

Els coneixements tècnics del Josep van fer possible l'emissora de Ràdio Santa Eulàlia que emetia, també a cavall entre els anys cinquanta i seixanta, des del Casal. Un petit aparell metàl·lic, de menys d'un metre cúbic de volum, protegit per unes reixes i connectat amb tota mena de fils era suficient per fer arribar les ones a

totes les cases del poble. Josep Ciurans, els germans Valls, el Jaume de can Galderich... són alguns dels noms (en falten molts més) d'aquella emissora que feia concursos, posava discos sol·licitats, llegia textos d'altura i era seguida molt majoritàriament per la gent del poble cada diumenge al migdia. Per la funció que va desenvolupar, la podem considerar precedent de Canal SET.

El Josep anava a explicar tècniques de radiotelevisió als alumnes de l'Escola del Treball de Granollers que dirigia aleshores l'Esteva Sala, mentre el Marcel exercia a l'Institut del senyor Llobet. Els mitjans de locomoció escassejaven i, per anar a Granollers, moltes vegades compartien la Vespa darrere la qual carregaven un, o de vegades dos, alumnes sense cap por que els multessin ni que s'estimbessin pel camí.

Li agradava molt la història i de totes les civilitzacions n'havia llegit un munt. Va ser l'època que l'arqueòleg Estrada resseguia els nostres pobles a la recerca del passat primitiu del Vallès. Naturalment el Josep va ser un deixeble aplicat en la descoberta de destrals neolítiques i de restes ibèriques i romanes.

El 1979 s'havia acabat la dictadura i vingueren les primeres eleccions municipals. Calia presentar-se per l'ajuntament, com aquell qui fa una activitat més, per millorar el poble. En aquest cas Joan Cabot, Joan Duran, Ciurans i Marcel acompanyaren el Josep en els primers llocs de la candidatura Ronçana. En aquella primera legislatura democràtica posa-

ren en marxa moltes coses en col·laboració amb l'alcalde Jaume i els regidors de totes les candidatures. Però el Josep va dir que quatre anys ja eren suficients i de sobra per estar al govern municipal i va deixar la política activa.

Assistia assiduament als actes culturals i espirituals, fossin les xerrades del Pa amb Tomàquet, els sopars de Ronçana o les reunions de revisió de vida.

I, finalment, el Josep caminant. Ja de jove havia anat a Montserrat a peu, però fou als anys setanta, i a partir de les rutes dels joves de la Vall del Tenes, que va començar a pujar muntanyes altes. Van aparèixer el Puigmal, la Pica d'Estats i les innumbrables excursions pel Pirineu; els aplecs de Matagalls i els viatges per països llunyans. Ens en parla tot seguit en Josep Vinyeta, un dels seus fidels acompanyants juntament amb el Valentí Sans, el Joan Serrat i tants d'altres.

Ara, amb la perspectiva que va donant el temps, ja podem veure el Josep com a part integrant del grup capdavanter que va donar un innegable segell a la història de Santa Eulàlia i de la Vall del Tenes de la segona meitat del segle XX, amb en Josep Ciurans, Joan Ruiz, Joan Cabot, Marcel Galobart, Jaume Farriol, etc...

Adéu, Josep, et desitgem el millor viatge en companyia dels teus vells amics.

La redacció de Ronçana

El Josep amb els seus alumnes de l'Escola del Treball de Granollers.